

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעגן נחל נובע מקור
חכמה

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

א חיורת אין פרשה

דיבורים מחיים לשולחן השבת לאור רבינו הקדוש זי"ע

אסיפת הרבנים העולמית

מעלת תהילות ישראל עם שגיאות, על פני יחודים עליונים | תהילות אלו מתגלות במעמד הכינוס של המגלים את מציאות ה' בעולם | למי פונה השית' נחמו נחמו עמי?

יושב - תהילות ישראל

באחד הימים ישב המגיד ממעורר שט בהיכלו של הבעש"ט הקדוש, שקוע בעבודתו הנשגבה ביחודים עליונים.

לפתע, נישא אליו הבעש"ט, העביר ידו על עיניו, ואמר לו, "הבט וראה דבר גדול".

והנה הוא רואה שמחה גדולה בפמליא של מעלה. הוא האזין היטב ושמע שהם שמחים מקולם של היהודים הפשוטים בבית המדרש, שעסקו באמירת תהלים מלאה בשגיאות, אך אמירתם הייתה מתוך התלהבות והודיה להשי"ת.

אמר הבעש"ט לתלמידו הגדול, "דע לך, שכל הכוונות העמוקות והיחודים שאתה עושה, אינם מגיעים למדרגת אמירת התהלים התמימה של היהודים הללו".

בכך פירש את הפסוק "אתה קדוש יושב תהילות ישראל". הקדוש ברוך הוא יושב - הוא בחר את מושבו על 'תהילות ישראל', ה'תהילות' של עם ישראל.

עוד מספרים (כתר ש"ס), שהבעש"ט נהג לנסוע ממקום למקום ולשאול יהודים לבריאותם ולמצב פרנסתם, כדי שהללו יענו לו בדברי שבח לה' - ברוך ה', תודה לה'.

בעיירה אחת שמע על פרוש זקן, שכבר שנים רבות הוגה בתורה כשהוא שרוי בתענית כמעט כל השבוע. הבעש"ט נכנס אליו ושאלו למצב בריאותו ולפרנסתו, אך הפרוש לא ענה.

נפנה הבעש"ט אל הזקן, "רבי, מדוע אינכם נותנים לה' את פרנסתו?"

הלה השתומם למשמע הדברים, והבעש"ט הסביר, "אנו חיים מהפרנסה שהקב"ה מרעיף עלינו, אך ממה מתפרנס, כביכול, הקב"ה? 'אתה קדוש, יושב תהילות ישראל'. אתה, ה' הקדוש, מהו הפרנסה? עליה אתה יושב? 'תהילות ישראל'! ע"י שהיהודים מהללים ומשבחים את ה', מכך נעשית, כביכול, פרנסתו של הקב"ה".

נחמו זה את זה...

יסוד עמוק זה מבאר מוהר"ת זי"ע א' (ליקריה

ה'ר"ב של הראשון.

יוצא מכך, שכאשר המוני אנשים מתאספים לכינוס שכולו התחזקות, דיבורי אמונה וגילוי מלכות ה' בעולם, זוהי, פשוטו כמשמעו, אסיפת רבנים...

כל אחד הוא משפיע, כל אחד הוא מאיר, וכל אחד מעביר את אור האלוהות לזולתו. הן הן ה'תהילות ישראל' שעליהן יושב הקב"ה.

כי נרצה עוונה

ההתחזקות ההדדית הזו, של האנשים הפשוטים שמוזכרים אחד לשני שה' נמצא בכל מקום, גורמת להקב"ה נחת רוח שאין לתאר. הנחת רוח הזו פועלת ישועה עצומה - "כי נרצה עוונה".

מוהר"ת מבאר שבכח נחמה זו, הקב"ה לא רק מוחל על העוונות, אלא 'נרצה עוונה' - העוון עצמו הופך לרצון עליון. הזדונות הופכים לזכויות. החושך והחטא, שגרמו לריחוק, הופכים כעת לקירבה עצומה להשי"ת.

וזהו סוד הנחמה הכפולה: "נחמו נחמו".

משום שגם כלפי החטא - "לקחתה מיד ה' כפלים ככל חטאתיה". כל חטא פוגע באדם פעמיים. הפעם הראשונה היא עצם עשיית החטא

והפעם השנייה, החמורה אף יותר, היא הייאוש שמגיע לאחר מכן, 'חטאתי, ולכן השי"ת כביכול עזב אותי' ח"ו.

לכן נדרשת נחמה כפולה: נחמה אחת שמכפרת על עצם החטא, ונחמה שנייה שמרפאת את עומק הייאוש, ומאירה לאדם שגם במקום שאליו נפל - שם ממש נמצא השי"ת (ליקריה גיטין ג, טו).

ומי מביא את הנחמה הכפולה הזו?

כל אחד ואחד, שמתאסף ומתכנס יחד עם דורשי ומבקשי ה', ומדברים זה על ליבו של זה, הוא בונה את הנחמה הגדולה והכפולה, שתאיר ותגלה את מציאות השי"ת בעולם, עד שתמלא הארץ דעה.

נט"ו, פב) על הפטרת הנחמה, "נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם". לכאורה, מקשה מוהר"ת, למי הקב"ה פונה? מי אמור לנחם את ישראל?

מגלה מוהר"ת שקריאת הנחמה מופנית אלינו, אל עם ישראל. אתם, נחמו איש את רעהו!

אך איזו נחמה יכול אדם שבור, הנמצא בעצמו בגלות ובקשיים, להציע לחבירו שמתמודד גם הוא? מהן מילות הנחמה שאנו אמורים להשימע?

ממשיך הפסוק ומגלה: "דברו על לב ירושלים - כי מלאה צבאה". הנחמה היא שירושלים - לב העולם - מתמלאת.

במה היא מתמלאת?

באותה נחמה נפלאה שכל אחד מנחם את חבירו, ואומר לו, "מלאה כל הארץ כבוד".

כלומר, כאשר יהודי נישא לחבירו ואומר לו, "אני יודע שהמצב נראה חשוך. אבל תדע לך שהשי"ת נמצא גם כאן. גם בתוך המצב הסבוך שלך, גם בנפילה, גם בחובות או בכאב הלב - הקב"ה נמצא איתך".

וכשהחבר שומע זאת, הוא מתעורר ומשיב גם הוא, "נכון, וגם במצב שלך, ה' נמצא. הוא לא עזב אותך לרגע".

ואז, יכולים שניהם להתחדש ולכסוף להשי"ת עד אין תכלית.

אסיפת הרבנים העולמית

כאשר מתאספים מאות יהודים, לכינוס שכולו התחזקות והתקרבות להשי"ת, "לייחד לבבנו אליו", וכי מה יש להם לשוחח באסיפה שכזו - אם לא לגלות ולהודיע זה לזה שיש השי"ת בעולם, ולא רק שישנו בעולם היכן שהוא... אלא שהוא נמצא איתך עימך ואצלך!

וממילא, מגלה מוהר"ת, כאשר שני חברים משוחחים כך ומתחזקים זה את זה, מתהפכות היצירות:

ברגע שבו הראשון פותח את פיו, מדבר אמונה ומאיר לחבירו שה' נמצא איתו - באותו רגע, הראשון הופך להיות ה'ר"ב של השני.

אך ברגע שהשני מקבל את הדיבור, מתעורר, ומשיב לחבירו דברי חיזוק משלו - "גם אצלך השי"ת נמצא", כעת השני הופך להיות

מועדים בחסידות ובפנימיות התורה
לאור דרכו של רביה"ק זי"ע

אכילת שבת

מה יותר גבוה, זמירות שבת או מאכלי שבת? | במה שונה אכילת שבת מאכילת כל ימות החול? | הקשר בין אכילת שבת לסוד הגאולה העתידה

אכילה שלמעלה מן הזמן

חסידים מספרים על הרה"ק רבי אהרן מקראקא, בנו של המאור ושמשו זיע"א, שהיה מכונה בפי כל ה'גוטער איד', שהייתה לו הנהגה פלאית בסעודות השבת: כשהיו משמשים מכניסים את קערות המאכלים לשולחן הטהור, היה פוסק לפתע מזמירות השבת המרוממות שבהן היה שרוי, וניגש מיד לאכול.

הגבאים, שרצו שהרבי יסיים את הזמירות בנחת כנהוג בכל תפוצות ישראל, ביקשו לעשות תחבולה כדי שיסיים זמירותיו בנחת. הם החלו להמתין ולהכניס את האוכל רק לאחר שהבינו כי הרבי מתקרב לסיום הזמירות.

אך להפתעתם, כשהרבי ראה שמכניסים את האוכל, היה פותח בניגון של זמר חדש - ופוסק באמצע הזמר, וכל כך למה? כדי לגשת מיד לסעודה.

משנשאל לפרש הנהגה נדירה זו, סיפר הרבי גילוי נורא: אביו הקדוש, המאור ושמשו, התגלה אליו לאחר הסתלקותו לגני מרומים, וסיפר לו על עבודת השבת שלו בעולם הזה. האב סיפר כי היה כה דבוק בעולמות העליונים בעת זמירות השבת, עד שהיה שוכח לגמרי מן האוכל והניח למאכלי השבת להמתין על השולחן ולהתקרב.

כאשר עלה למתיבתא דרקיעא, הראו לו שישנם שולחנות ערוכים ושלמים של מאכלי שבת שהתקדשו, אשר עומדים ומצפים שיתקנו אותם.

"לכן", סיים הבן את דבריו, "אני מקפיד לאכול את המאכלים מיד כשהם חמים, אפילו באמצע הזמר, כדי לתקן את מה שהותיר אבי ברוב דבקותו וקדושתו".

אכלוהו - כי שבת היום

רבינו הקדוש, גילה כמה תורות על סוד אכילת שבת קודש. אחת מהן היא תורה שמוהר"ת שמע מפיי החברים (ליקו"מ קכה), על הפסוק וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ אֱלֹהֵינוּ הַיּוֹם, כִּי שֶׁבֶת הַיּוֹם לָהּ, הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֶהוּ בַשָּׂדֶה. חז"ל למדו מכך שהמילה 'היום' מופיעה שלוש פעמים, שחובה עלינו לאכול שלוש סעודות בשבת.

ורבינו ביאר, שהסיבה שעל כל סעודה משלוש הסעודות כתובה המילה 'היום', לרמז לנו שאלו לאדם לאכול בסעודת שבת מתוך שום מניע של זמן אחר. פעמים שאדם אוכל הרבה כי הוא רעב מאתמול (מן העבר), ופעמים שהוא אוכל כדי להשביע את עצמו ושלא יהיה רעב מחר (למען העתיד). ולכן מזהירה התורה, אל יאכל כי אם בשביל 'היום'.

כששמע מוהר"ת תורה זו, חשב שכונת רבינו היא שצריך למעט באכילת שבת. הוא הניח, שכיוון שגם באכילת שבת ישנו תהליך של בירור, לכן יש למעט בכך.

כשנכנס לרבינו דיבר עמו על כך, פקפק רבינו בדבריו, כי הרי אכילת שבת יקרה מאוד מאוד, ומבואר בכל דברי רבותינו שבשבת צריכים דווקא לאכול ולשתות ולהרבות במעדנים. ובוודאי שאין כוונתו למעט באכילת שבת חס ושלום. אדרבה, צריכים להרבות בשבת במאכל ובמשתה כפשוטו, כיוון שאכילת שבת היא 'כולה אלוקות וכולה קודש' (ליקו"מ רעז).

אמנם את עומק כוונתו בסוד המילה 'היום', לא ביאר רבינו באותו מעמד...

באכילת שבת אין עבודת בירורים

בכדי לברר הענין, נקדים לבאר את סוד אכילת שבת, כפי המובא בספרי המקובלים:

כתוב בזהר הקדוש (ויקהל ריח), שבימות החול, אין השכינה נהנית מעיקר הסעודה הגשמית, אלא מהרחנויות של ברכת המזון. אך בשבת - השכינה וכל העולמות נהנים ומתברכים מן האכילה עצמה (סידורו של שבת שורש ה, ג).

והטעם לכך, כפי שמביא רבי יעקב צמח תלמיד האריז"ל (ספר 'נעיד ומצווה', דברים השייכים בסעודה), כיון שבחול, רוב האוכל הולך אל החיצונים ולחזיון הרע, ורק החלק ההכרחי הולך לקיום הנפש, שלא תיפרד מהגוף. אבל בשבת כל מה שאדם אוכל הכל הוא רוחני, אף על פי שאכל יותר מן הצורך, הכל הוא רוחני ונבלע באיברים.

סוד הדברים מבואר בבן איש חי (שנה ב, הקדמה לפ' בשלח), שעבודת החול היא בירור של 'אוכל מתוך פסולת', בירור הניצוצות הקדושים מתוך גשמיות האוכל. אך השבת היא בחינת עולם האצילות, שאין בו רע כלל. לכן, אין בשבת בירור מתוך פסולת, וכל הבירור הוא דק מאוד בבחינת בורר 'אוכל מתוך אוכל'.

לכן מצוות אכילת השבת מגדילה את השכל והדעת, בבחינת 'אז תתענג על ה''. ואז עולים ממילא כל הניצוצות שנפלו בקליפות (יקרא דשבתא יז, לו בשם האריז"ל).

כל מה שהן יגיעים - אוכלים בשבת

מהו ההבדל השורשי בין העבודה של שבת - לעבודה של ימות החול?

סוד הגאולה טמון ביכולת לחיות את ההווה. לעתיד לבוא יאיר האור של 'למעלה מן הזמן' (ליקו"מ ציצית ג, טז).

כלומר, העבר, ההווה והעתיד יתאחדו כולם למציאות אחת.

אך כיום, בעומק הגלות, קשה לנו עד מאוד לחיות את העכשיו. הפחד מן ההווה ומהמציאות הוא שורש הגלות, כיון שהעבר והעתיד מבלבלים את מוחו של האדם -

למשל, אדם יושב לאכול בימות החול, אך תחת שישקיע את מוחו בעבודת הברכות הקדושים, ובעבודת האכילה שיהיה לו כח לעבודת ה', 'בכל דרכיך דעה' - דעתו טרודה בעבר ובעתיד.

הוא צריך לתקן את העבר, לברר בירורים ולתקן את מעשיו. הוא צריך לדאוג לעתיד, וכולו מלא מחשבות מה יעשה לאחר האכילה.

אומות העולם, שכל מציאותם היא גלות נצחית, אינם מבינים את הסוד של עם ישראל. מסופר במדרש (איכה פתיחתא יז) כיצד הם יושבים בבתי התיאטרות ולועגים, 'היהודים הללו שומרי שבתות הם, כל מה שהן יגיעים כל ימות השבוע - אוכלים בשבת'.

שבת - מעין עולם הבא

על פי כל זה, יש לרמז בדרך אפשר בדברי רבינו הקדוש, שיאירו באור יקרות. מדוע אמר לאכול אך ורק בשביל 'היום'?

שבת היא מעין עולם הבא, וכאשר מאיר 'למעלה מן הזמן' - אזי העבר וההווה והעתיד הם כולם אחד.

וכן יכול יהודי לעבוד את ה' בבחינת 'היום', לבלי לדאוג מיום המחרת. לקבל את העבודה שה' נותן לי ברגע זה ממש, ולשמוח בה.

לעומת זאת הסט"א מנסה להסתיר מהאדם את עבודת ההווה - 'היום' (ליקו"מ פקודין ד, טז), ומנסה להגיד לו שאינו יכול לעבוד את ה' רק מחר או מחרתיים...

וזה סוד אכילת שבת - אל תאכל מדאגות אתמול או מחר, אל תדאג כלל, תתענג על ה' כאילו אתה כבר בעולם הבא (ע"פ ליקו"מ ח"ב יז). ובזכות שלושת הסעודות שעם ישראל אוכלים בשבת, תצא השכינה מהגלות (זוה"כ אחרי נט).

משום כך אסור לבכות ואסור לצעוק בשבת על הצרות שמפחדים מהם, ולא להתאבל על צרות שכבר היו, כי ב'למעלה מן הזמן', הכל כבר מתוקן. ודווקא כך, יכולים ישראל לכסוף בשבת להשי"ת עד אין סוף.

וכשישראל חיים את ההווה - הם מנצחים את הכעס ששורה בהם מחמת דאגתם לעבר ולעתיד (עצוה"מ שבת ו), והם מתקנים את העבר ואת העתיד כאחד.

אַחֲרֵי וִילּוֹן 'לְבַבְנו'

– "שהסלומון מחכה על השולחן, עוד מעט לא תישאר בילקע ל'המוציא', ועודני מתמהמה?! מה עובר עלי – שכבר גמלה בנפשי החלטה להשתתף, והנה טרחת ובראתי וב"ה הנני כאן, אבל משום-מה עדיין איני מגיע...". נענה לו אחד מן השניים, בהצביעו לעבר המילים המתנוססות "לייחד לבבנו" – והפטיר דיבור אמת שלו: "לפעמים זקוק אני לייחד לבבי בתוכי, לפני שיתייחד עם לב חברי".

כיון שנתחייבו קמעה ורווח להם מעט, הוקל עליהם לנוע אל הכיור לטויל ידיהם. בעוד הספל מתמלא מים, התנגנו להן מילים במוחו, מפכים בגעגוע: "הורני ה' דרךך, אהלך באמתך, יחד לבבי ליראה שמך".

התיישבו בצוותא בסוף הטור הארוך – באחרון שבשורת שולחנותיו – אע"פ שעוד פנויים היו הרבה מקומות מרכזיים יותר.

מ'לייחד
לבבנו'
אל 'לייחד
לבבי'

גדולה לגימא שמקרכת. פתחו להחליף דברים אחדים ופניהם איש אל אחיו. מזוויות עיניהם ראו כי גם סופי הטורים הסמוכים, תפוסים המה...

הלב הלך ונרגע. החלו המנגנים לשורר ניגון קדוש בנעימה, נעשה המקום המיידה אחת גדולה, וכל אחד מהם התכנס אל תוכו – בדביקות פנימית שכה זקוק לה.

בפקחם עיניהם ככלות הניגון – ויתכן כי יותר מאחת לזה היתה מעט – הבחין כי נתיישב לידו עוד אחד שטבל זה

ויופר השקט השורר בחי. כמזא כבד יכבד ממני אם אדרש לפתע להסביר את עצמי – ומסתמא ללא הצלחה יתירה. "כי גדלת הבורא יתברך שמוני ומתנצץ לו, אי אפשר לומר לחברו... כי אי אפשר לספר כלל".

נו באמת, האכן רק זאת?

ואולי איני חש בנוח לפגוש כאן את עצמי? אולי מפני אבקש להסתתר – אילו רק קיים היה וילון כזה... האם יתכן שקשה עלי להיות חלק מכינוס שכולו ודאות, בשעה שליבי עדיין אינו שלם עימי? שאיני מסוגל להצטרף למרקדי שיר חנוכת הבית – בעודי שרוי באבק בניית נדבכי חי?

ואולי היום באה עת לחננה, לרקד עמם ביני לקוני את ריקודי האיש, בהתחילי מחדש לתת כבוד ויקר וגדולה ל"זה מעשה שלי".

שזכתה נשמתי להיות הולכת לפני ולצמוד קדימה אל מעיינות חייה – וכבר זוכות רגלי לפסוע לאט אחריה.

קול קורא אלי: תמול על מעשיך ותשומה, הערך את עצמך יהודה'לה. רחם על נחלתך.

• • •

עודו במערב, הציץ אנה ואנה והבחין כי אינו יחיד המתקשה להיפרד מן הוילון האחורי.

לא רחוק ניצב עוד אחד, נרגש, שמשום-מה מנקה משקפיו במטלית ואינו מרפה מן המלאכה. בסמוך עומד אברך נינוח המחייג כביכול מן המכשיר הכבדי שבידו, מקיש ומשיב אל הכיס, ומהכיס אל היד, וחוזר חלילה.

וכיון שהבחינו בהבחינם זה בזה, וגם משקפי הראשון נודכנו בתכלית, התקרבו קצת – רק כדי לברר אם כבר התפללו פה מעריב, אף אם שלושתם אינם נוהגים להתפלל פעמיים ערבית בלילה אחד...

באין צורך במענה, העז אחד מהם להעלות חיוך קל על שפתותיו ונתפפש גם על שניהם. כמה יפה ונפלא היה החיוך המשולש הזה. כמה מתוק, כמה דבש וצוקיר היו בו – בהופיעו בבת אחת על שלוש פנים וסיפר את אותו סיפור יקר.

"מאין?"

אשדוד.

"מקורב?"

ברוך ה'. רוצה להיות. אפשר לומר. משתדל.

"אה, גם אני. כמעט שנה. מירושלים אנוכי".

פנו אל הנוסף: ואתה?

"גם".

ושבו השתררה שתיקה, ומטלית המשקפיים הוצאה. גם הפלאפון נשלף שוב לבדיקת צג – אע"פ שדרך המוכנה להישאר בלא חידוש, כנודע.

"מה מתרחש עמי" – התנדב יהודה'לה לפוגג את המצב

מביתר ומאלעד, מבית שמש ומקריית גת, מצפת ומברכפלד, מירושלים עיה"ק ומטבריה, מחיפה ומרחובות, מחריש ומהר יונה, מאשדוד ומבני ברק (...ב"ב איז אויך א שטאט...) ומעוד מקומות מושבותיהם ברחבי ארץ הקודש – יצאו ביחידות ובהתרגשות להתכנס יחדיו אל המקום שהיה אז פתח התקוה.

כטלאים טהורים הפזורים על ההרים הרבים, לוחכים בדד את דשא חייהם, הומים חרישית בינם לבורא – וממרחקים יהדהדו פעיותיהם אלה לאלה – והנה גולשים כאחת מן הגבעות להתקבץ במאותיהם בבקעה אחת גדולה.

ובבואם, ראו עיניהם ורחב לבבם ב"אהבה עצומה שביניהם", והנפשות הבקיעו קול גדול ולא יסף "אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו". מצאו איש את אחיו כלבבו, הווכה אף הוא להקים את עצת ההתבודדות בחייו, להעמיד קביעות חיותו בספרי רבינו הקדוש ורבי נתן. עלו ישרים, חסידים ברינה יגילו, מול עוד נשמות נכספות ומתגעגעות לחיות ולחיות עצמן בדרכו של רופא נפשות ישראל, צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה.

מוצג"ק תצוה-זכור תשפ"ה, כינוס "לייחד לבבנו", אלעד.

אלא שתיכף בעברו את המפתן, פנה יהודה'לה אל פאתי האולם הגדול. שם, ליד הכותל, מצא פינה שקטה לנשום בה מן הצד לרגעים – וכמעט שלא ביקש להימצא אחורי הוילון ולהישאר שם עד יעבור עמך ה'.

איך יתערב בין המתכנסים, בטרם בדק במו עיניו שאין לו כאן מכיר ומודע העלול לגלות את סודו?

• • •

"ממה תחשוש", שואל את עצמו אלף פעמים רבונו של עולם ואינו בא לידי מענה: "הרי אפילו תפגוש בגיסך – מהאי גיסא או מאידך – יה זה בגדר 'נישט גיפערליך'. לכל היותר, בשעת הצורך, תכרתו ביניכם ברית שתיקה ותחליטו אהדי 'שמו לי ואשמור לך', ומה כבר יכול להיות?!

מה יארע אם תמצא פה את אחד ממכריך או שכניך הותיקים, ולפתע יתברר לכם כי אחים אתם ולא ידעתם עד עתה..."

ניחא לגמרי. אדרבה, אולי מעתה חברותא תהיו לדבר בעבודת ה'. בפרט אם התחננתם לאורך השנים בלב טהור ורוח נכון על אותם מושגים רוחניים ויסודות איתנים – שבדודאי תיטיבו עתה להבין איש את רעהו שפה אחת ולסייע זה לזה להשקות חייכם מפלגי הנחל הון, אליו עורגים שנים כאייל אל אפיקי מים.

מה לך לדאוג. על מה באת אם לא עבור הטבת חייך הרוחניים?! איזה עוד יתרון יש לו לאדם תחת השמש?!

• • •

סבורני כי רוחי טרודה בקרבי מחשש שמא יודע הדבר

א פונק
פון חיות

רבינו הקדוש אמר: "אז מען פאלט אין בלאטע, טאר מען דארט נישט בלייבן, נאר א פוס אריין - א פוס ארויס, א פוס אריין - א פוס ארויס; און דער לעצטער פוס וועט שוין זיין אינדרויסן"

"כשאדם נופל ושוקע לתוך רפש וטיט, אסור לו להתמהמה ולשהות שם, רק רגל בפנים - רגל בחוץ, רגל בפנים - רגל בחוץ; והרגל האחרונה כבר תהיה בחוץ."

סדר המעמד

6:30 – תפילת מנחה בחיות והתלהבות

6:55 – נטילת ידיים לסעודה של מצוה ביד המלך

המעמד יונחה על ידי יו"ר המעמד
המחנך הדגול הרה"ח ר' משה גפנר שליט"א

דברי פתיחה

מפי המשפיע הגה"ח רבי שמעון אליהו ברוין שליט"א

הגן עדן של השי"ת בעצמו

המשפיע הרה"ח רבי משה ריינער שליט"א

א נייע חיות אין לעבן

משא המרכזי מפי המשפיע
הרה"ח רבי שלמה דוב לעפקאוויטש שליט"א.

חיים טובים – א ברען אין עבודה

דברים ערבים משובבי לב ונפש
מפי הרה"ח רבי יעקב נתן אנשין שליט"א

גולת הכותרת – סדר "זחי בהם"

עם שיחת חברים רווייה וגלויית לב
הרה"ח ר' א. ל. שליט"א
והרה"ח ר' י. ב. שליט"א.

לאחר מכן נצא במחולות וריקודין קדישין
לחודות ולחלל לשמו והגדול
שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!

סיום המעמד ותפילת ערבית בעז"ה בשעה 11:00

המעמד אינו מיועד לבחורים וילדים בלבד.

היה – והבילקע טריה והדג חמים.
שלף אפוא מהשקיק שלצדו קונטרס
"אוצרות יהודיים", ובעינים חייכניות
ואין-אומר הראה להם שורות מדברי
רביה"ק שלמדן בדרך להנה (ליקומ"ת
(נ):

"כְּשֵׁי שֶׁלֹּא אֶדְרֹם לִבִּי... שֵׁשׁ לֹא לֵב
יִשְׂרָאֵלִי... אֵין שִׁיךְ אֶצְלוֹ מְקוֹם כָּלֵל...
כִּי אֶדְרֹא הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי
הָאֱלֻקוֹת הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב 'צוּר
לִבִּי'..."

...

באותו לילה הפליאו הדיבורים
והניגונים אשר נשמעו שם – באשר
היתה חופפת ממעל רוחו הקדושה של
מי שאמר "אֵין רוּצָה לְשָׂאֵר בֵּינֵיכֶם".

ונגע כל דיבור וכל ניגון – הן באלה
שבאו ליחד לבנם עם חבריהם
ומצאוהו מתייחד עם עצמו. עם צור
לבבו. הן באלה שלהיפך. והן ברובם
כולם שהתייחדו אצלם שני היחודים
גם יחד.

והומתק הכל, "וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי רִקְדֻיִן,
כִּי הִרְגִּילִין נְתֻנָּאִים עַל יְדֵי הַלֵּב, הֵינּוּ
עַל יְדֵי שְׂמֵחַת הַלֵּב, כְּנֻרָא בְּחוּשׁ שְׁעַל
יְדֵי שְׂמֵחַת הַלֵּב מְרֻקְדִין".

עתה פתו במלח. נו, שלום עליכם.

אור יהודה'לה עוז, סבר לגמול חסד,
והוסיף בחיובא: "אם הינך מרגיש בודד
בלב, דע שאינך יחיד".

בת-שחוק עלתה על פני הלה. סיים
לבלוע בסבלנות כזית ראשון של
המוציא ונענה בפשטות:

"בודד בלב? כאן? בודד בלב הייתי
בכינוסים אחרים שבהם צחקתי בקול
ודברתי ופעלתי, ושם הביתה לבד
בעולמי. כאן איני בודד כלל. אמנם
עדיין איני מכיר איש, אבל כה מכיר את
כולם. טוב על הלב, ברוך ה'. מה נעימה
פה הצוותא. בכליון עינים חכיתי לה".

הטוב והנעים – שבת אחים גם יחד –
נשפך סביב, לחלח גם עוד שני לבבות.
בטרם הביא אל פיו עוד כזית טבולה
ברוטב, הספיק להוסיף: "האמינו לי,
אולי 'צור לבבי' מרגיש אנוכי עכשיו" –
ולא הבינו עדיין.

אחד מהם שאלו, ספק בהלצה: "אם
כנים דברך, מה לך יושב עמנו בשולחן
האחרון שבטור? מדוע לא פגית תיכף
להתיישב יותר קרוב אל המרכז?"

לא סר חיכוך, אלא שמתמא רעב

הודעה חשובה

לכל הנרשמים למתחם
"בצילו נחיה"

לקראת ימי הקיבוץ הקדושים
ראש השנה הבעל"ט
בצילא דמהימנותא
בעיר הגעגועים אומאן.

יש לסדר את מלא התשלום
על השהיה במתחם
עד ליום שלישי פרשת כי תצא
ה אלול הבעל"ט.

את התשלום ניתן למסור
לידי הנציגים בכל עיר
או אצל הרכז הראשי:
0527168452

"הראש השנה שלי
עולה על הכל"

המעמד האדיר

פיינער איין די לופטן!!

אש קודש של קרבת אלוקים;
תבערת לב של השתוקקות;
יקד יקוד אש של דביקות בה';
התחדשות מתוך שמחה וחיות;

א נייע חיות אין לעבן!
המיר'ים שאומרות הכול!

מקומך בל יפקד ממעמד נשגב זה אשר ישנה את חייד לטובה!
יום רביעי פרשת עקב ט"ז באב בעיר פתח תקוה יצ"י

כלל בני חצרות החסידים אשר זכו לאור באור החיים
להתקרב לאורו הבהיר של רביה"ק זי"ע

מתאחדים תחת קורת גג אחד

לייחוד ולאחד לבבנו כאיש אחד בלב אחד להבעיר את האש הגדולה
בליבנו פנימה ולחדש את התקרבותנו באהבת חברים אמיתית!

• פנה עכשיו לנציג בעירך והירשם להסעות למעמד •

רכז ראשי: הר"ר לוי יצחק גודלבסקי הי"ו 0533.148.135

רויזש'ים: 054.848.1465

בי"ש - קנה ביטש: 052.716.8452

בי"ש - קריה החרדית: 053.316.3906

בי"ש - רמה ב': 052.714.7902

בי"ש - רמה ד': 053.317.7462

בני ברק: 054.850.7667

רויזפה: 053.410.6696

טבריה: 054.841.0191

צפון: 058.328.9776

ביתר: 054.840.9516

ברכפלד: 053.312.4233

כולם
נקבצו
באו לך'

ההסעות הינם אך ורק לנרשמים מראש בלבד
עד יום שלישי פרשת עקב בשעה 12:00 בצהריים
עלות הנסיעה מסובסד בסך 20 ש"ח

"מייין פיינער'ל וועט שוין טלוען ביז משיח וועט קומען"

אליר שייערער 'חסידישער יונגערמאן'!

הנה ימים באים, רוח של התחדשות מנשבת בקרבנו, ובהתרגשות גדולה
הננו בזה בהזמנה אישית להזמין לבוא להשתתף ולקחת חלק בכינוס האדיר

"ליחד לבנו"

המיועד במיוחד לאגד ולאחד כלל אנשי
המקורבים מחצרות קהילות החסידים ברחבי ארץ הקודש
הרוואלים לאורו ומתחממים באשיו היוקדת של רביה"ק זי"ע
בשילוב התחלת סדר מיוחד "וחי בהם" – 'א חיות אין לעבן'
הכינוס יערך סביב שולחנות ערוכים כיד המלך במהלכה נשמע דיבורי התחזקות מפי
גדולי הרבנים והמשפיעים שליט"א להתחדש כנשר נעורינו בעבודת השי"ת באור
בהירות עצותיו הקדושים של האי נחל נובע מקור חכמה
'לחיותנו' כדורים הזה לטוב לנו כל הימים!

המעמד האדיר יתקיים בעזהשי"ת
ביום רביעי פרשת עקב ט"ו מנחם אב הבעל"ט
בעיר פתח תקוה יצ"ו בשעה 6:30 אחה"צ

חסידישער יונגערמאן באם מכל סיבה שהיא לא קיבלת הזמנה ראה הזמנה זו כאישית

המצפים לקראת בואך בשמחה ובשלוש
ארגון "לחיותנו" - לעבן מיט א חיות

המקורבים
לרביה"ק מוהר"ן
מברסלב זי"ע"א

איגוד
חבורות
החסידים